

nesker har ringe erhvervsevne tilbage, ja, så skal de jo ikke trækkes igennem alle mulige projekter; så vil man jo vurdere med det samme, at de skal have en pension. Så man kan sige, at det her i virkeligheden snarere skulle være en garanti for, at de mennesker får en pension hurtigere, end de gør i dag.

Men omvendt kan man sige, at der i dag eksterer det problem, at nogle selv mener, at den eneste vej ud af deres problemer er at indgive en pensionsansøgning. Den bliver så behandlet, inden man rigtig har afprøvet andre muligheder, med det resultat, at de mennesker faktisk får en ringere erhvervsevne, medens deres pensionsansøgning bliver behandlet.

Her er det så hensigten med lovforslaget at understrege, at man på så et tidligt tidspunkt som muligt skal undersøge, om der ikke er andre muligheder end pension. Men det, at der er mennesker, der ellers står til at få en pension, som vil blive afskåret fra det, er simpelt hen ikke rigtigt.

I øvrigt talte jeg faktisk netop i dag med en hjemløs ude fra Sundholm, som sagde, at hans store problem var, at kommunen hele tiden ville pådutte ham en pension. Det havde de nu forsøgt i 10 år, men han insisterede på, at han ikke ville have den pension, for han ville faktisk stadig væk være et aktivt medlem af det her samfund. Så den dér forestilling om, at det, borgerne har som ønskemål i deres tilværelse, er at få en pension, er altså en forkert og en fordrejet forestilling.

Til sidst vil jeg lige sige, at jeg synes, det resultat, vi er nået frem til, er en smuk helhed, der er udtryk for en vigtig fornyelse af socialpolitikken. Og jeg synes, at de ændringer, der er kommet ind, også på baggrund af ønsker fra forskellige partiers side i forhandlingerne, egentlig forstærker og forbedrer de grundtanke, der fra begyndelsen lå i lovforslagene.

Og det er jo altså ønsket om at gå fra en mere passiv socialpolitik til en mere aktiv socialpolitik – og det er både aktivering, men også arbejdsfastholdelse, altså den tidlige indsats, der jo nu er detaljeret beskrevet i administrationsloven. Det er det, at mennesker skal ses som nogen, der har ressourcer, og ikke som sociale klienter. Det er en forstærket indsats for de svagstillede borgere. Det er bedre retssikkerhed for borgerne. Og det er et udvidet samarbejde med andre aktører i lokalsamfundet, både de frivillige og organisationerne.

Jeg synes, at med de overskrifter er det et lovkompleks, vi kan være bekendt, og jeg glæder mig selvfølgelig over, at vi ender med at få så bredt et flertal for de store, vigtige love i kompleksset.

Tom Behnke (FP):

Det var lidt interessant at høre, hvad f.eks. hr. Villy Søvnald sagde vedrørende tilskud til privat børnepasning. Hr. Villy Søvnald sagde, at det her rent faktisk er en indhegning af ordningen, der vil bevirke, at der i fremtiden er færre forældre, der kan eller vil vælge privat børnepasning. Jeg skal spørge socialministeren, om det er korrekt forstået.

Som jeg havde læst ændringsforslagene og de ledsagende bemærkninger, skulle der ikke være nogen realitetsændringer i det her, men hvis det er korrekt, at ministeren har fået Venstre og De Konservative med på en ordning, hvorved man nu får indskrænket mulighederne, så er det da lidt interessant.

Og det er temmelig interessant at få at vide, inden vi nu skal stemme om ændringsforslagene. Som jeg havde læst ændringsforslagene, så jeg dem egentlig som en forbedring af systemet; men hvis hr. Villy Søvnald, der har siddet med ved alle forhandlingerne, har ret i sin antagelse, så er det ret relevant at få at vide, inden der nu skal stemmes.

Og så synes jeg, jeg vil kommentere med hensyn til forligspartierne, som nu ryger i totterne på hinanden. Der er et gammelt ordsprog, der siger, at brændt barn skyr, ikke Enhedslisten, men ilden, og det kunne ministeren så skrive sig bag øret. Fremskridtspartiet er aldrig løbet fra de forlig, vi har været med til.

Socialministeren mente også, at det var en helt urimelig kritik, jeg rejste af forløbet af behandlingen af disse lovforslag, og ministeren fremhævede, at selv om forslagene først blev fremsat den 16. april i år, så havde udkastene jo været ude til høring. Men virkeligheden er jo, at til det første udkast, som ministeren sendte ud, kom der 2.000 sider høringssvar med kritik og indvendinger, hvorefter man ændrede forslagene, og så prøvede man én gang til. Hvordan skal man som udenforstående have tillid til, at så er det nok den model. Nej, jeg forventede, at der ville komme endnu flere ændringer, og hvorfor skulle man sidde og læse og læse og læse på noget, som så alligevel bare bliver ændret.

Ministeren sagde, at grundmodellen ikke er blevet ændret. Nej, det er muligt, at grundmo-